

De raadselachtige Roussada Pinto

In de financiële afrekeningen uit de jaren '50 tussen de uitgeverij *N.V. Standaard-Boekhandel* en de tekenaar Willy Vandersteen - die dank zij de onvolprezen Wim Goderis bewaard zijn gebleven - valt op dat er regelmatig kleine betalingen van auteursrechten zijn gebeurd met vermeldingen als "*Roussada Pinto*" en "*Cavaleiro Andante*". Tot voor kort hadden deze vermeldingen weinig betekenis en dreigden ze in de vergetelheid te geraken, totdat de ontdekking van een aantal oude publicaties uit het verre Portugal een verklarend licht wierp op deze geheimzinnige transacties.

DOOR PIERRE BORMS

In de briefwisseling tussen Goderis en Willy Vandersteen kunnen we lezen hoe de tekenaar zich bekloeg over het buitenlandse beleid van de uitgeverij. Ondanks enkele schuchtere initiatieven bleef de verhoopde verovering van de rest van Europa uit. Deze kritiek aan het adres van de uitgeverij is begrijpelijk, want de pogingen om in het buitenland een doorbraak te vinden, kwamen welgeteld van één man : diezelfde Wim Goderis.

MOEZAME MIJLSLAARZEN

Wie is toch die mysterieuze Wim Goderis ? Het lijkt wel of hij uit de tekenpen van Willy Vandersteen zelf is gevloeid. Zijn naam komt in geen enkel *Suske en Wiske*-album voor, maar hij heeft een flinke vinger gehad in de totstandkoming ervan. Niet alleen voorzag deze van origine Westvlaamse redacteur Willy Vandersteen van scenario's en gags, hij stond ook in voor het commerciële beleid van de Vandersteenreeksen binnen de uitgeverij.

De uitgeverij *Standaard-Boekhandel* had van in den beginne al niet veel geloof gehecht aan de waarde van beeldverhalen, laat staan aan de mogelijkheden om ze in andere taalgebieden te laten doordringen. Het succes van de *Suske en Wiske*-albums in Vlaanderen had wenkbrauwgefrons veroorzaakt bij de deftige directie van de uitgeverij, maar ze lieten Wim Goderis betijen. Uiteindelijk zorgde hij ervoor dat er met die stripboeken extra financiën in het laatje terecht kwamen. Dit financieel succes leverde hem de post van onderdirecteur op, de titel leek meer dan het was, maar het gaf Goderis *carte blanche* om een aantal ideeën uit te werken, zonder dat hij daarvoor steeds moest passeren bij Maurits De Meyer, de grote baas van de uitgeverij. Middelen onder de vorm van een commercieel budget of iets dergelijks, bestonden niet. Veel initiatieven moesten met eigen

middelen uitgewerkt worden. De resultaten waren navenant. Het magere succes van de anderstalige escapades, was dan ook volledig te wijten aan het gebrek aan visie en geloof in de strips van Vandersteen. Uiteraard was het ook gekoppeld aan de moeilijke exporteerbaarheid van de typisch Vlaamse humor die de oude Vandersteenstrips kenmerkten.

▲ Wim Goderis en Willy Vandersteen

Uit de briefwisseling tussen Wim Goderis en Willy Vandersteen blijken de frustraties, de wanhoop, de tegenslagen, maar ook het amateurisme waarmee een en ander werd aangepakt. In feite was het een one-man-show van Goderis, die zijn zaakjes probeerde te regelen via individuele contacten die hij gelegd had op de Frankfurter Buchmesse.

Veel briefschrijverij zonder resultaat. Speciaal voor de buitenlandse markt had hij daarom een eigen briefpapier ontworpen met de hoofding *Euro-strip*. Hiermee poogde hij het vertrouwen te wekken van potentiële geïnteresseerden die

door de pompeuze hoofding de indruk konden krijgen dat ze te maken hadden met een bedrijf met Europese dimensies. Veel was ook te wijten aan een gebrek aan kennis en inzicht in de mechanismen van de buitenlandse markten. We kunnen lezen hoe projecten mislukten omwille van plaatselijke wetgevingen en boycots van de geestelijke overheid. We zien hoe projecten werden begraven wegens financieel onhaalbaar : gek genoeg bleek bij het bepalen van een *break-even* de kostprijs van de te leveren matrijzen vaak het struikelblok. Deze matrijzen waren zeer duur om te laten maken, maar ze waren in die tijd een onmisbare schakel in het productieproces. De weinige keren dat er dan toch belangstelling bestond